

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 11. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un komercietās – Regula (EK) Nr. 1393/2007 – Tiesas un ārpustiesas dokumentu izsniegšana – Prasība atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar LESD 101. panta 1. punktu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. pantu aizliegtas darbības dēļ – Dokuments par lietas ierosināšanu, kas izsniegts atbildētājas meitasuzņēmuma juridiskajā adresē – Pavēstes spēkā esamība – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 47. pants – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

Lietā C-632/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniegusi ar 2022. gada 7. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 10. oktobrī, tiesvedībā

Volvo AB

pret

Transsaqui SL,

piedaloties

Ministerio Fiscal,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda piektās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] un D. Gracijs [*D. Gratsias*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: N. Mundhenke [*N. Mundhenke*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 18. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Volvo AB* vārdā – *N. Gómez Bernardo*, abogada,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

- *Transsaqui SL* vārdā – *J. Bonet Martínez, J. Bonet Sánchez* un *A. Penalba Ferrer*, *abogados*, kā arī *F. Pérez Cruz*, *procurador*,
 - Spānijas valdības vārdā – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvis,
 - Čehijas valdības vārdā – *A. Edelmannová, M. Smolek* un *J. Vlácil*, pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *S. Baches Opi, M. Domecq* un *S. Noë*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2024. gada 11. janvāra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. panta, lasot to kopsakarā ar LESD 101. pantu, kā arī Hartas 53. pantu, interpretāciju.
- 2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp *Volvo AB* un *Transsaqui SL* par kaitējumu, kas pēdējai minētajai esot nodarīts LESD 101. panta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “EEZ līgums”) 53. panta tāda pārkāpuma dēļ, kuru izdarījuši vairāki kravas automobiļu ražotāji, tostarp *Volvo*.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula (EK) Nr. 1393/2007

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1393/2007 (2007. gada 13. novembris) par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000 (OV 2007, L 324, 79. lpp.) 2., 8., 11., 12., 16. un 17. apsvērumā noteikts:

“(2) Pareiza iekšējā tirgus darbība ir saistīta ar vajadzību dalībvalstīm uzlabot un paātrināt izsniegšanai paredzētu tiesas un ārpustiesas civillietu un komercietu dokumentu savstarpēju pārsūtīšanu.

[..]

- (8) Šo regulu nebūtu jāpiemēro dokumentu izsniegšanai puses pilnvarotajam pārstāvim tiesvedības dalībvalstī neatkarīgi no minētās puses dzīvesvietas.

[..]

- (11) Lai veicinātu dalībvalstu dokumentu savstarpēju pārsūtīšanu un izsniegšanu, būtu jāizmanto šīs regulas pielikumos paredzētās veidlapas.
- (12) Saņēmējai struktūrai, izmantojot veidlapu, būtu rakstiski jāinformē adresāts, ka viņš var atteikties pieņemt izsniedzamo dokumentu izsniegšanas brīdī vai nosūtīt dokumentu atpakaļ saņēmējai struktūrai nedēļas laikā, ja dokuments nav adresātam saprotamā valodā vai izsniegšanas vietas oficiālajā valodā, vai vienā no oficiālajām valodām. [..]
- [..]
- (16) Lai veicinātu tiesas pieejamību, izmaksām, kas radušās tāpēc, ka ir nodarbināta tiesu varas amatpersona vai persona, kas ir kompetenta saskaņā ar saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, būtu jāatbilst vienreizējai fiksētai samaksai, ko attiecīgā dalībvalsts iepriekš noteikusi, ievērojot proporcionalitātes un nediskriminācijas principu. Prasībai par vienreizēju fiksētu samaksu nevajadzētu ierobežot dalībvalstu iespēju par dažādiem pakalpojumu veidiem noteikt dažādas samaksas, ja ir ievēroti minētie principi.
- (17) Katrai dalībvalstij vajadzētu būt tiesīgai izsniegt dokumentus tieši personām, kuras dzīvo citā dalībvalstī, izmantojot pasta pakalpojumus – ar ierakstītu vēstuli ar saņemšanas apstiprinājumu vai ar kaut ko līdzvērtīgu.”

4 Šīs regulas 1. panta “Darbības joma” 1. un 2. punktā paredzēts:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komerclietās, ja tiesas vai ārpustiesas dokuments ir jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru izsniegšanai šajā valstī. To nepiemēro jo īpaši ieņēmumu, muitas un administratīvos jautājumos vai jautājumos saistībā ar valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (*“acta iure imperii”*).

2. Šo regulu nepiemēro, ja nav zināma tās personas adrese, kurai ir jāizsniedz dokuments.”

5 Minētās regulas 5. pants “Dokumentu tulkošana” formulēts šādi:

“1. Pārsūtītāja struktūra, kam iesniedzējs iesniedz dokumentu pārsūtīšanai, informē iesniedzēju, ka adresāts var atteikties to pieņemt, ja tas nav rakstīts kādā no 8. pantā paredzētajām valodām.

2. Iesniedzējs pirms dokumenta pārsūtīšanas sedz visas tulkošanas izmaksas, un tas neskar jebkādu turpmāku tiesu vai kompetentu iestāžu lēmumus par šādu izmaksu segšanu.”

6 Šīs pašas regulas 8. panta “Atteikums pieņemt dokumentu” 1. punktā noteikts:

“Saņēmēja struktūra, izmantojot II pielikumā paredzēto veidlapu, informē adresātu, ka viņš var atteikties pieņemt izsniedzamo dokumentu tā izsniegšanas brīdī vai nedēļas laikā nosūtīt dokumentu atpakaļ saņēmējai struktūrai, ja tas nav uzrakstīts vai tam nav pievienots tulkojums kādā no šādām valodām:

a) adresātam saprotamā valodā; vai

b) oficiālajā saņēmējas dalībvalsts valodā vai, ja minētajā valstī ir vairākas oficiālās valodas, tās vietas oficiālajā valodā vai vienā no oficiālajām valodām, kurā izsniedz dokumentus.”

7 Regulas Nr. 1393/2007 11. panta “Izsniegšanas izmaksas” 2. punkta otrajā daļā paredzēts:

“Izmaksas, kas radušās tāpēc, ka ir nodarbināta tiesu varas amatpersona vai persona, kas ir kompetenta saskaņā ar saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, atbilst vienreizējai fiksētai samaksai, ko attiecīgā dalībvalsts iepriekš noteikusi, ievērojot proporcionalitātes un nediskriminācijas principu. Dalībvalstis informē [Eiropas] Komisiju par šādām fiksētām samaksām.”

8 Atbilstoši šīs regulas 14. pantam:

“Katrai dalībvalstij, izmantojot pasta pakalpojumus, ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu vai izmantojot kaut ko līdzvērtīgu, ir tiesības tieši izsniegt tiesas dokumentus personām, kas dzīvo citā dalībvalstī.”

9 Minētās regulas 19. panta “Atbildētāja neierašanās” 1. punktā paredzēts:

“Ja tiesas pavēste [dokuments par lietas ierosināšanu] vai līdzīgs dokuments ir bijis jāpārsūta citai dalībvalstij, lai to izsniegtu saskaņā ar šo regulu, bet atbildētājs nav ieradies, spriedumu nepasludina, kamēr nav konstatēts, ka:

- a) dokuments tika izsniegts saskaņā ar saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, kas nosaka dokumentu izsniegšanas kārtību iekšējos tiesvedības procesos personām, kuras atrodas tās teritorijā; vai
- b) dokuments faktiski tika piegādāts atbildētājam vai viņa dzīvesvietā, izmantojot citu šajā regulā paredzētu metodi;

un ka abos minētajos gadījumos izsniegšana vai piegāde tika veikta pietiekami laicīgi, lai atbildētājs varētu sagatavoties aizstāvībai.”

Regula (ES) Nr. 1215/2012

10 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 7. pantā “Īpašā jurisdikcija” noteikts:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

[..]

2) lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu;

[..].”

11 Atbilstoši šīs regulas 28. panta 2. un 3. punktam:

“2. Tiesa aptur tiesvedību, kamēr nav pierādīts, ka atbildētājs ir varējis laikus saņemt dokumentu, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgu dokumentu, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, vai ka šajā nolūkā ir veikti visi vajadzīgie pasākumi.

3. Šā panta 2. punkta vietā piemēro 19. pantu [Regulā Nr. 1393/2007, ja dokuments, ar ko celta prasība [dokuments par lietas ierosināšanu], vai līdzvērtīgs dokuments bija jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz citu saskaņā ar minēto regulu.”

12 Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punktā noteikts:

“Pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma sprieduma atzīšana tiek atteikta:

[..]

b) aizmuguriska sprieduma gadījumā – ja atbildētājam netika laikus izsniegts dokuments, ar kuru celta prasība, vai līdzīgs dokuments, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, izņemot gadījumu, ja atbildētājs nav sācis sprieduma pārsūdzēšanas procedūru, kad viņam bija iespējams to darīt;

[..].”

13 Atbilstoši šīs regulas 63. panta 1. punktam:

“Šajā regulā uzņēmēj sabiedrības vai citas juridiskās personas, vai fizisku un juridisku personu apvienības domicils ir vietā, kur ir tās:

a) statūtos noteiktā atrašanās vieta;

b) galvenais birojs; vai

c) galvenā darbības vieta.”

Spānijas tiesības

14 2000. gada 7. janvāra *Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil* (Likums 1/2000 par Civilprocesa kodeksu; 2000. gada 8. janvāra *BOE* Nr. 7) 155. pantā noteikts:

“1. Ja puses nepārstāv pārstāvis tiesā vai ja runa ir par pirmo pavēsti vai prasību pret atbildētāju, paziņojuma dokumentus nosūta uz tiesvedības dalībnieku domicilu. [..]

2. Prasītāja domicils ir tas, kas norādīts pieteikumā, prasības pieteikumā vai pieteikumā par procedūras uzsākšanu. Prasītājs kā atbildētāja domicilu pirmajam uzaicinājumam ierasties uz tiesas sēdi vai pavēstei norāda arī vienu vai vairākas šā panta nākamajā punktā minētās vietas. Ja prasītājs kā domicilu norāda vairākas vietas, viņam jānorāda kārtība, kādā, viņaprāt, saziņa var tikt veikta veiksmīgi.

[..]

3. Paziņojumu izsniegšanas nolūkā kā domicilu var norādīt adresi, kas ir ietverta pašvaldības reģistrā vai kas ir oficiāli reģistrēta citiem nolūkiem, kā arī adresi, kura norādīta profesionālo apvienību oficiālajā reģistrā vai publikācijās, ja runa attiecīgi ir par uzņēmumiem vai citām struktūrām vai personām, kas strādā profesijā, kuras īstenošanai ir obligāti jābūt apvienības biedram. Iepriekš minētajiem nolūkiem kā domicilu var norādīt arī vietu, kurā tiek veikta profesionālā darbība vai darbs, kas nav gadījuma rakstura.

[..]

Ja prasība celta pret juridisku personu, var norādīt arī tādas personas domicilu, kas ir komercsabiedrības administrators, vadītājs vai pārstāvis, vai jebkuras oficiālajā reģistrā norādītas apvienības valdes priekšsēdētājs, loceklis vai vadītājs.

[..”

15 Atbilstoši šā likuma 510. panta 1. punktam:

“Galīgais spriedums var tikt pārskatīts:

[..]

4°) Ja labvēlīgs spriedums ir taisīts nepamatoti, īstenojot spaidus, vardarbību vai krāpniecisku darbību.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 16 2016. gada 19. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2016) 4673 par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (lieta AT.39824 – Kravas automašīnas), kura kopsavilkums publicēts 2017. gada 6. aprīļa *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2017, C 108, 6. lpp.). *Volvo* ir viena no šī lēmuma adresātiem.
- 17 Minētajā lēmumā Komisija konstatēja, ka piecpadsmit kravas automobiļu ražotāji, tostarp *Volvo*, ir tādas aizliegtas vienošanās dalībnieki, kas izpaudās kā vienots un turpināts LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpums, kurš attiecās uz koluzīvu vienošanos noslēgšanu par, pirmkārt, cenu noteikšanu un bruto cenu paaugstināšanu vidējas noslodzes un lielas noslodzes kravas automobiļiem Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ) un, otrkārt, *Euro 3* līdz *Euro 6* standartā noteikto ar emisiju tehnoloģiju ieviešanu saistīto laika grafiku un izmaksu pārvešanu.
- 18 *Volvo* gadījumā šis pārkāpums konstatēts laikposmā no 1997. gada 17. janvāra līdz 2011. gada 18. janvārim.
- 19 2018. gada 12. jūlijā *Transsaqui*, kas 2008. gadā iegādājās divus *Volvo* preču zīmes kravas automobiļus, lūdzot atlīdzināt kaitējumu, *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1, Spānija) cēla prasību pret *Volvo* par zaudējumu atlīdzību, kas tai esot nodarīti šī sprieduma 16. punktā minētajā 2016. gada 19. jūlija lēmumā konstatētās aizliegtās vienošanās rezultātā un kas atbilst papildu izmaksām, kuras tā novērtē 24 420,69 EUR apmērā.
- 20 Prasības pieteikumā *Transsaqui* norādīja, ka *Volvo* juridiskā adrese atradās Gēteborgā (Zviedrija), vienlaikus precizējot, ka pavēste ierasties tiesā jāizsniedz šīs sabiedrības meitasuzņēmuma, proti, *Volvo Group España SAU* (turpmāk tekstā – “*Volvo España*”), kas reģistrēta Madridē (Spānija), juridiskajā adresē.

- 21 *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) atzina prasību par pieņemamu un, lai izsniegtu *Volvo* pavēsti ierasties tiesā un atbildēt uz prasības pieteikumu, tai *Volvo España* juridiskajā adresē nosūtīja ierakstītu vēstuli, kurā bija ietverta prasības pieteikuma kopija un tam pievienotie dokumenti. Šī vēstule netika pieņemta, un uz tās tika izdarīta ar roku rakstīta piezīme par *Volvo* adresi Zviedrijā.
- 22 Tiesas sēdē šajā tiesā *Transsaqui* iesniedza apsvērumus, kuros tā *Volvo España* atteikumu pieņemt *Volvo* adresēto pavēsti atzina par ļaunticīgi novilcinātu rīcību, apgalvodama, ka, tā kā *Volvo España* pilnībā pieder *Volvo*, tās kopā veidojot vienu un to pašu uzņēmumu konkurences tiesību izpratnē.
- 23 2019. gada 22. maijā minētā tiesa pieņēma nolēmumu, ar kuru tā, pamatojoties uz “uzņēmuma vienotības” principu, piekrita, ka *Volvo* tiek izsniegta pavēste ierasties uz sava meitasuzņēmuma domicilu Spānijā. Lai izsniegtu šo pavēsti, *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) nosūtīja lūgumu par tiesu iestāžu sadarbību Madrides tiesām.
- 24 2019. gada 5. septembrī tās mēģināja izsniegt *Volvo* pavēsti *Volvo España* adresē. Tomēr advokāts, kurš sevi stādīja priekšā kā *Volvo España* juridiskais pārstāvis, atteicās saņemt pavēsti, apgalvojot, ka tā jāizsniedz *Volvo* juridiskajā adresē Zviedrijā.
- 25 2019. gada 30. oktobrī, veicot jaunu pavēstes izsniegšanas mēģinājumu *Volvo España* adresē, pavēste faktiski tika nodota personai, kas sevi identificēja kā *Volvo España* juridiskā dienesta pārstāvis.
- 26 Pēc katra no šiem izsniegšanas mēģinājumiem *Volvo España* nosūtīja *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) vēstuli, kurā izklāstīja iemeslus, kādēļ tā nepiekrīt saņemt *Volvo* adresēto pavēsti.
- 27 Šajās vēstulēs tā tostarp norādīja, ka:
 - tā kā *Volvo España* ir no *Volvo* nošķirta juridiska persona, tā nav tās administratore un tai nav pilnvaru saņemt pavēstes cita struktūrvienības vārdā;
 - saskaņā ar Spānijas procesuālajām tiesībām pavēste *Volvo* jāizsniedz tās juridiskajā adresē;
 - ja atbildētāja domicils ir citā Eiropas Savienības dalībvalstī, izsniegšana jāveic saskaņā ar Regulu Nr. 1393/2007;
 - prasītājs nevar izmantot alternatīvu adresi, kas nav saistīta ar atbildētāju, un šāda rīcība ir maldinoša, kuras sekas saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 45. panta 1. punkta b) apakšpunktu turklāt var būt tādas, ka citā dalībvalstī netiek atzīts attiecībā uz atbildētāju aizmuguriski pasludināts spriedums.
- 28 Ņemot vērā to, ka pavēste tika likumīgi izsniegta *Volvo* un ka šī sabiedrība noteiktajā termiņā nav iesaistījusies tiesvedībā, *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) atzina *Volvo* par saistības nepildošu un uzaicināja puses uz Spānijas procesuālajās tiesībās paredzēto iepriekšējo tiesas sēdi, lai noskaidrotu strīda priekšmetu un piedāvātu pierādījumus. Šī tiesa mēģināja šo lēmumu izsniegt *Volvo* *Volvo España* adresē, taču pēdējā minētā atkal atteicās pieņemt izsniegšanu, norādot, ka *Volvo* juridiskā adrese ir Zviedrijā.

- 29 Minētā tiesa 2020. gada 26. februārī pasludināja spriedumu, apmierinot *Transsaqui* prasību un piespriežot *Volvo* samaksāt prasītājam kompensāciju 24 420,69 EUR, pieskaitot likumiskos procentus no kravas automobiļu iegādes dienas, kā arī tiesāšanās izdevumus (turpmāk tekstā – “2020. gada 26. februāra spriedums”).
- 30 Šis spriedums *Volvo* tika paziņots ar ierakstītu vēstuli ar saņemšanas apstiprinājumu, kas tika nosūtīta uz *Volvo España* adresi, kura to pieņēma 2020. gada 10. martā. Tomēr *Volvo España* nosūtīja *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) vēstuli, kurā tā apstrīdēja faktu, ka spriedums tādējādi ir pienācīgi paziņots *Volvo*, vienlaikus atkārtojot argumentus, kurus tā bija izvirzījusi iepriekš.
- 31 *Transsaqui* lūdza šai tiesai noteikt tiesāšanās izdevumus, kādi *Volvo* tika piespriesti. Minētā tiesa uzskatīdama, ka tās 2020. gada 26. februāra spriedums ir kļuvis galīgs, veica tiesāšanās izdevumu noteikšanu.
- 32 Ar ierakstītu vēstuli ar apstiprinājumu par saņemšanu, kas nosūtīta uz *Volvo España* adresi, *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) aicināja *Volvo* uz tiesas sēdi par tiesāšanās izdevumu noteikšanu, lai tā varētu apstrīdēt šādi noteiktos tiesāšanās izdevumus. Šī vēstule tika izsniegta šajā adresē klātesošai personai, kura parakstīja saņemšanas apstiprinājumu.
- 33 Dažas dienas vēlāk *Volvo España* nosūtīja šai tiesai vēstuli, kurā tā iepriekš minēto iemeslu dēļ apstrīdēja, ka *Volvo* piespriesto tiesāšanās izdevumu noteikšana ir pienācīgi paziņota.
- 34 Uzskatīdama, ka *Volvo* nav apstrīdējis tiesāšanās izdevumus likumā paredzētajā termiņā, *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) pieņēma lēmumu, ar kuru tika apstiprināta to noteikšana 8 310,64 EUR apmērā. Šis lēmums *Volvo* tika paziņots ar ierakstītu vēstuli ar paziņojumu par saņemšanu, kas nosūtīta uz *Volvo España* adresi, kur to ir pieņēmusi persona, kura bija klātesoša šajā adresē un kura ir parakstījusi saņemšanas apstiprinājumu. Pēc tam *Volvo España* nosūtīja šai tiesai vēstuli, kurā tā noliedza, ka minētais lēmums ir pienācīgi paziņots *Volvo*.
- 35 Minētā tiesa apmierināja *Transsaqui* lūgumu izpildīt 2020. gada 26. februāra spriedumu un aicināja *Volvo* desmit dienu laikā deklarēt tai piederošo īpašumu un prasījumus, lai tos apķīlātu. Šajā nolūkā pieņemtie lēmumi *Volvo España* juridiskajā adresē tika paziņoti 2021. gada 17. martā.
- 36 2021. gada 15. jūnijā, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 1/2000 510. panta 1. punkta 4) apakšpunktu, *Volvo* vērsās iesniedzējtiesā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) ar lūgumu pārskatīt 2020. gada 26. februāra spriedumu, kas ir kļuvis galīgs. Lai pamatotu savu prasību, *Volvo* norādīja, ka *Transsaqui* ir panākusi šo spriedumu ar maldinošu darbību palīdzību. Tā piebilda, ka tā netieši zināja par minētā sprieduma esamību, kad nolēmumi, ar kuriem tika noteikta tā izpilde, tika paziņoti *Volvo España* adresē 2021. gada 17. martā.
- 37 Savukārt *Transsaqui* apgalvo, ka *Volvo* rīkojies ļaunticīgi, pieņemot ļaunprātīgu procesuālo stratēģiju, kas vērsta uz to, lai, tāpat kā daudzi citi prasītāji, kuri atrodas salīdzināmā situācijā, atteiktos no savas prasības. Tā arī norāda, ka *Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia* (Valensijas Komerclietu tiesa Nr. 1) ir piekritusi, ka pavēste ierasties uz lietas izskatīšanu un paziņojumi *Volvo* paziņoti *Volvo España* procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ un atbilstoši “uzņēmuma

vienotības” principam. Turklāt *Volvo España* atteikums, pamatojoties uz to, ka *Volvo España* un Volvo ir atsevišķas juridiskas personas, neesot pamatots, ņemot vērā, ka šīs abas sabiedrības kopā veido vienu un to pašu uzņēmumu konkurences tiesību izpratnē.

- 38 Iesniedzējtiesa, kas, izejot no premisas, ka ekonomiskas vienotības pastāvēšana starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumu varētu pamatot to, ka otrajam minētajam var tikt paziņoti pirmajam paredzētie dokumenti, būtībā jautā, vai Hartas 47. pants, lasot to kopsakarā ar LESD 101. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka pavēste ierasties dalībvalsts tiesā, kas adresēta mātesuzņēmumam, kura juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, tiek izsniegta tā meitasuzņēmuma domicilā, kas atrodas dalībvalstī, kurā ir celta prasība, ja pēdējais minētais nenorāda nevienu apstākli, kas izslēgtu, ka šīs abas sabiedrības veido vienotu uzņēmumu no konkurences tiesību viedokļa.
- 39 Šīs tiesas ieskatā, pirmkārt, šādos apstākļos pieprasīt, lai izsniegšana notiktu mātesuzņēmuma juridiskajā adresē, nozīmētu paaugstināt tulkošanas izmaksas, kas varētu sarežģīt vai pat kavēt to personu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā īstenošanu, kuras ir cietušas no konkurences tiesību pārkāpumiem, un būtiski apdraudētu LESD 101. panta lietderīgo iedarbību, jo šāda prasība varētu atturēt daudzas cietušās personas pieprasīt zaudējumu atlīdzību.
- 40 Ja prasītās zaudējumu atlīdzības summa ir neliela un ja prasītāja ir mazs vai vidējs uzņēmums, šādas izmaksas varētu būt nopietns šķērslis tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Tas tā esot vēl jo vairāk tad, ja, kā tas ir Spānijas gadījumā, attiecīgās dalībvalsts procesuālajās tiesībās ir paredzēts, ka tad, ja pieteikums tiek apmierināts daļēji, katrs lietas dalībnieks sedz savus, kā arī atlīdzina pusi no kopējiem izdevumiem.
- 41 Otrkārt, pienākums veikt tiesas dokumentu izsniegšanu citā dalībvalstī izraisītu termiņu pagarinājumu, kas būtu attaisnots tikai tad, ja izsniegšana uz adresi dalībvalstī, kurā notiek tiesvedība, liegtu atbildētājam faktiski iepazīties ar strīdu, ņemot vērā lietas apstākļus.
- 42 Iesniedzējtiesa piebilst, ka būtu paradoksāli, ja persona, kas cietusi no konkurences tiesību pārkāpuma, varētu celt prasību pret meitasuzņēmumu un tas varētu tikt sodīts par mātesuzņēmuma rīcību, savukārt meitasuzņēmumam nevarētu tikt izsniegta pavēste ierasties tiesā vai tam nevarētu tikt paziņoti tiesas dokumenti, kas tieši attiecas uz mātesuzņēmumu, ar kuru tā veido vienu un to pašu uzņēmumu konkurences tiesību izpratnē.
- 43 Pat ja uzskatītu par atbilstošu Hartas 47. pantā garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību prasībām, kuras ir arī atbildētājam, tiesas pavēstes izsniegšana mātesuzņēmumam tā meitasuzņēmuma adresē dalībvalstī, kurā tiek izskatīts strīds, šī tiesa norāda, ka saskaņā ar Hartas 53. pantu neviena tās norma nav interpretējama kā tāda, kas ierobežo vai negatīvi ietekmē cilvēktiesības un pamatbrīvības, kuras atzītas attiecīgās to piemērošanas jomās dalībvalstu konstitūcijās. Tomēr citās lietās, kas attiecas uz prasībām par zaudējumu atlīdzību, kuras cēluši kravas automobiļu pircēji, kas arī bija cietuši no šī sprieduma 17. punktā minētās aizliegtās vienošanās, *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija), izskatot prasību, ko cēlis mātesuzņēmums, kuram nebija izdevies panākt, lai tiktu atcelta tiesvedība, kurā tam adresētie tiesas dokumenti tika izsniegti tā meitasuzņēmuma adresē, uzskatīja, ka ir pārkāptas atbildētājam Spānijas Konstitūcijā atzītās pamattiesības un brīvības.
- 44 Līdz ar to Hartas 53. pants varētu nepieļaut, ka, lai gan pastāv ekonomiska vienotība starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumu, pavēstes ierasties tiesā, kas adresēta šim mātesuzņēmumam, izsniegšana tā meitasuzņēmuma adresē tiek uzskatīta par tādu, kas tam ir

pienācīgi veikta tieši šādas vienotības esamības dēļ. Tomēr iesniedzējtiesa jautā, vai šāda Hartas 53. panta interpretācija neradītu nopietnu šķērslī personas, kurai ar aizliegto vienošanos nodarīts kaitējums, tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā arī LESD 101. panta lietderīgajai iedarbībai.

45 Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai šajā nolēmumā aprakstītajos apstākļos, kuri ir saistīti ar tiesvedību par kravas automobiļu aizliegto vienošanos, [Hartas] 47. pantu kopsakarā ar [LESD] 101. pantu var interpretēt tādējādi, ka var uzskatīt, ka pavēste ir pienācīgi izsniegta mātesuzņēmumam, pret kuru ir celta to zaudējumu atlīdzināšanas prasība, kurus izraisījusi konkurenci ierobežojoša prakse, ja šī pavēste ir izsniegta (vai to mēģināts izsniegt) sabiedrības meitasuzņēmuma domicilā, kas atrodas valstī, kurā notiek tiesvedība, un mātesuzņēmums ar domicilu citā dalībvalstī nepiedalījās tiesvedībā un nav izpildījis savas saistības?”
- 2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai šī Hartas 47. panta interpretācija ir saderīga ar Hartas 53. pantu, ievērojot *Tribunal Constitucional* [(Konstitucionālā tiesa)] judikatūru par pavēstes izsniegšanu citā dalībvalstī dibinātiem mātesuzņēmumiem tiesvedībās par tā saukto “kravas automobiļu” aizliegto vienošanos?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 46 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Hartas 47. pants, lasot to kopsakarā ar LESD 101. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka mātesuzņēmumam, uz kuru attiecas prasība atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar konkurences tiesību pārkāpumu, ir pienācīgi izsniegta pavēste ierasties tiesā, ja dokuments par lietas ierosināšanu ir izsniegts tā meitasuzņēmuma, kā domicils ir dalībvalstī, kurā ir celta prasība, un ar ko tas veido ekonomisku vienotību, adresē.
- 47 Iesniedzējtiesa it īpaši jautā, vai, ņemot vērā Hartas 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, apstākļi – ka, interpretējot LESD 101. panta 1. punktu, ir konstatēts, ka mātesuzņēmums un viens no tā meitasuzņēmumiem, kura juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, faktu rašanās laikā veidoja vienu un to pašu ekonomisko vienību, – varētu pamatot to, ka pirmajam minētajam paredzētie dokumenti tiek paziņoti adresē, kurā ir otrā minētā domicils, tas darīts, lai samazinātu prasītājas sagatavoto tiesas dokumentu tulkošanas un izsniegšanas izmaksas, kā arī lai izvairītos no procesuālo termiņu pagarināšanas.
- 48 Šajā ziņā Tiesa bez šaubām ir nospriedusi, ka tādas prasības par zaudējumu atlīdzību, kas pamatota ar LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu, kuru Komisija ir konstatējusi lēmumā, kontekstā juridiska vienība, kura šajā lēmumā nav norādīta kā konkurences tiesību pārkāpuma izdarītāja, tomēr uz šī pamata var tikt atzīta par atbildīgu citas juridiskas vienības pārkāpjošas rīcības dēļ, ja abas šīs personas ietilpst vienā un tajā pašā ekonomiskajā vienībā un tādējādi veido uzņēmumu, kas ir pārkāpuma izdarītājs minētā LESD 101. panta izpratnē (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Sumal*, C-882/19, EU:C:2021:800, 48. punkts).

- 49 Tomēr, pirmkārt, lai gan jēdziens “uzņēmums” un – ar tā starpniecību – jēdziens “ekonomiska vienība” automātiski rada solidāru atbildību starp vienībām, kuras veido ekonomisku vienību pārkāpuma izdarīšanas brīdī, šādam uzņēmumam tomēr nav tādas atsevišķas juridiskas personas statusa, kas būtu autonoma salīdzinājumā ar to veidojošajām juridiskajām vienībām, līdz ar to persona, kura cietusi no attiecīgās pretkonkurences darbības, nevar celt prasību par zaudējumu atlīdzību pret uzņēmumu kā tādu, bet tai noteikti jāvēršas pret vienu no to veidojošajām juridiskajām vienībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Sumal*, C-882/19, EU:C:2021:800, 44. un 51. punkts).
- 50 Otrkārt, pat ja meitasuzņēmums ar savu mātesuzņēmumu veido vienu un to pašu ekonomisko vienību materiālo konkurences tiesību izpratnē, šis apstāklis nenozīmē, ka mātesuzņēmums ir tieši pilnvarojis vai iecēlis minēto meitasuzņēmumu kā personu, kas ir tiesīga tā vārdā saņemt tam paredzētos tiesas dokumentus. Proti, šādu pilnvarojumu nevar prezumēt, jo pretējā gadījumā tiktu apdraudētas minētā mātesuzņēmuma tiesības uz aizstāvību.
- 51 Šajā ziņā jānorāda, ka faktiskas un efektīvas dokumentu saņemšanas, tas ir, to paziņošanas atbildētājam, garantija, kā arī pietiekama laikposma esamība, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību, ir Hartas 47. pantā nostiprināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ievērošanas prasība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 2. marts, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, 72. punkts, un 2019. gada 5. decembris, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde), C-671/18, EU:C:2019:1054, 39. punkts).
- 52 Līdz ar to, ja – kā tas ir pamatlietā – apgalvotais cietušais no aizliegtās vienošanās, kurā iesaistīta ekonomiska vienība, ko veido mātesuzņēmums un viens vai vairāki tā meitasuzņēmumi, izvēlas drīzāk vērst savu prasību par zaudējumu atlīdzību pret šo mātesuzņēmumu, nevis, kā tas principā ir bijis atļauts, pret šiem meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti dalībvalstī, kurā ir minētā cietusī puse, pēdējā minētā pēc tam nevar izvirzīt argumentu par šādas vienības esamību, lai izsniegtu pavēsti vai paziņotu šim mātesuzņēmumam adresētos tiesas dokumentus minētā meitasuzņēmuma adresē.
- 53 Neraugoties uz iesniedzējtiesas paustajām šaubām, ne Hartas 47. pants, kurā ir nostiprinātas apgalvotās aizliegtās vienošanās cietušā tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ne LESD 101. panta 1. punkta lietderīgā iedarbība nevar pamatot atšķirīgu risinājumu, pat ja pienākums paziņot tiesas dokumentus citā dalībvalstī iespējamiem cietušajiem radītu papildu ierobežojumus.
- 54 Šajā ziņā, pirmkārt, jāuzsver, ka, lai gan apgalvotie cietušie no Savienības tiesību pārkāpuma var atsaukties uz Hartas 47. pantā garantētajām tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, šīs tiesības aizsargā arī atbildētāju, tostarp tad, ja iepriekš ir konstatēts, ka tas nav ievērojis LESD 101. panta 1. punktu. Proti, pretēji šai pēdējai minētajai tiesību normai, kas attiecas uz uzņēmumiem, Hartas 47. pantā garantētās tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu aizsargā katru juridisko personu individuāli. Tādējādi uz tiesvedību konkurences jomā attiecas procesuālās garantijas, kas izriet no šī panta un kas prasa, lai personai adresētie tiesas dokumenti tai tiktu faktiski un efektīvi nodoti.
- 55 Otrkārt, jāatgādina, ka Savienības likumdevējs ir pieņēmis vairākus tiesību aktus, kas piemērojami pārrobežu strīdēm civillietās un komercietās, it īpaši Regulu Nr. 1215/2012 un Regulu Nr. 1393/2007, kuru mērķis ir atvieglot tiesas nolēmumu brīvu apriti un uzlabot tiesas un ārpustiesas dokumentu izsniegšanu starp dalībvalstīm, tādējādi veicinot iespēju vērsties tiesā.

- 56 No vienas puses, Regulas Nr. 1215/2012 4. pantā kā vispārīgs noteikums ir paredzēts, ka personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības, var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā. Atkāpjoties no šī noteikuma, šīs regulas 7. panta 2. punktā noteikts, ka personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu. Minētās regulas 63. pantā noteikts, ka šīs pašas regulas piemērošanas nolūkā uzņēmējsabiedrības vai citas juridiskas personas domicils ir vietā, kur ir to juridiskā adrese, galvenais birojs vai galvenā darbības vieta.
- 57 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka pamatlietā prasītāja pirmajā instancē, proti, apgalvotā cietusī no pretkonkurences rīcības, ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktu, lai ar savu prasību par zaudējumu atlīdzību celtu prasību tās vietas tiesā, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu, proti, Spānijas tiesā, lai gan atbildētāja domicils minētās regulas 63. panta izpratnē ir Zviedrijā, kur ir tās juridiskā adrese. Tādējādi minētā prasītāja, piemērojot šo pašu regulu, varēja izmantot atvieglotu piekļuvi tiesai.
- 58 No otras puses, ar Regulu Nr. 1393/2007 ir izveidots noteikumu kopums, kas reglamentē tiesas un ārpus tiesas civillietu un komerclietu dokumentu pārsūtīšanas un izsniegšanas kārtību. Saskaņā ar šīs regulas 1. panta 1. punktu šo regulu piemēro, ja dokuments jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru izsniegšanai šajā valstī ar mērķi, kā noteikts tās preambulas 2. un 11. apsvērumā, atvieglot šo pārsūtīšanu un līdz ar to nodrošināt pareizu iekšējā tirgus darbību.
- 59 It īpaši no Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar tās preambulas 8. apsvērumu, izriet, ka Savienības likumdevējs ir paredzējis tikai divus apstākļus, kuros tiesas dokumenta izsniegšana starp dalībvalstīm ir izslēgta no tās piemērošanas jomas, proti, pirmkārt, ja adresāta dzīvesvieta vai pastāvīgās uzturēšanās vieta nav zināma un, otrkārt, kad viņš ir iecēlis pilnvaroto pārstāvi tiesvedības dalībvalstī, kurā norisinās tiesvedībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Alder*, C-325/11, EU:C:2012:824, 24. punkts).
- 60 Ārpus šiem diviem gadījumiem, ja tiesas dokumenta adresāta domicils ir citā dalībvalstī, šī dokumenta izsniegšana noteikti ietilpst Regulas Nr. 1393/2007 piemērošanas jomā un tādad, kā paredzēts šīs regulas 1. panta 1. punktā, tā jāveic saskaņā ar minētajā regulā paredzētajiem noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Alder*, C-325/11, EU:C:2012:824, 25. punkts).
- 61 Šajā gadījumā, tā kā atbilstoši šī sprieduma 57. punktā norādītajam tiesas dokumentu adresāta domicils ir Zviedrijā, savukārt tiesvedība notiek Spānijā, šādi dokumenti būtu jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 1. punkta izpratnē. Turklāt, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, uz pamatlietā aplūkoto situāciju neattiecas šī sprieduma 59. punktā minētie gadījumi, līdz ar to ir piemērojama Regulā Nr. 1393/2007 paredzētā tiesas dokumentu izsniegšanas starp dalībvalstīm kārtība.
- 62 Vairākās Regulas Nr. 1393/2007 tiesību normās ir tieši paredzēts saskaņot tiesas dokumentu nodošanas efektivitāti un ātrumu ar prasību nodrošināt adresātu tiesību uz aizstāvību atbilstošu aizsardzību un to darīt, nodrošinot faktisku un efektīvu šo dokumentu saņemšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Alder*, C-325/11, EU:C:2012:824, 36. punkts).

- 63 Tādējādi attiecībā uz izmaksām, kas radušās saistībā ar tiesas dokumenta izsniegšanu saņēmējā dalībvalstī, jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1393/2007 16. apsvērumu un 11. panta 2. punkta otro daļu šīm izmaksām, lai veicinātu tiesas pieejamību, būtu jāatbilst vienreizējai fiksētai samaksai, ko attiecīgā dalībvalsts iepriekš noteikusi, ievērojot proporcionalitātes un nediskriminācijas principu.
- 64 Kas attiecas uz iespējamām tulkošanas izmaksām pirms dokumenta nosūtīšanas, no šīs regulas 5. panta 2. punkta bez šaubām izriet, ka tās sedz prasītājs. Turklāt minētās 5. un 8. pants, lasot tos kopsakarā ar tās 12. apsvērumu, ļauj adresātam atteikties pieņemt izsniedzamo dokumentu, ja tas nav nedz sagatavots valodā, ko viņš saprot, nedz arī tās vietas oficiālajā valodā vai vienā no oficiālajām valodām, kurā dokuments jāizsniedz.
- 65 Tomēr Regulā Nr. 1393/2007 nav prasīts, lai izsniedzamais dokuments tiktu tulkots jebkādos apstākļos, jo, kā izriet no šīs regulas 8. panta, dokumenta adresāts var atteikties to saņemt tikai tad, ja tas nav uzrakstīts vai tam nav pievienots tulkojums valodā, ko viņš saprot, vai saņēmējas dalībvalsts oficiālajā valodā. Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka tad, ja šim dokumentam pielikumā ir dokumentārie pierādījumi, kas nav izstrādāti saņēmējas dalībvalsts valodā vai sūtītājas dalībvalsts valodā, ko adresāts saprot, adresātam nav tiesību atteikties saņemt šo dokumentu, ciktāl dokuments dod šim adresātam iespēju aizstāvēt savas tiesības tiesvedībā sūtītājā dalībvalstī un ja šiem pielikumiem ir tikai pierādījuma funkcija un tie nav nepieciešami prasības priekšmeta un pamatojuma izpratnei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 8. maijs, *Weiss und Partner*, C-14/07, EU:C:2008:264, 78. punkts).
- 66 Turklāt tas, ka prasītājs sedz tulkošanas izdevumus, neskar iespējamu turpmāku tiesas vai kompetentās iestādes lēmumu par tiesvedības izmaksu sadales kārtību.
- 67 Turklāt, ciktāl tiesāšanās izdevumu ir saistīti ar apstākli, ka saskaņā ar valsts tiesību normām par to sadali prasītājs var atgūt šos tiesāšanās izdevumus, kas tam radušies, ceļot savu prasību, tikai tad, ja prasība ir apmierināta pilnībā, iesniedzējtiesas paustās šaubas par to, vai apgalvotās no pretkonkurences darbības cietušās personas neiespējamība izsniegt mātesuzņēmumam adresētus tiesas dokumentus tā meitasuzņēmuma, kura domicils ir tajā pašā teritorijā kā prasītājam, adresē, apdraudētu tā tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas garantētas Hartas 47. pantā, LESD 101. panta lietderīgo iedarbību, ņemot vērā tiesas dokumentu tulkošanas, kā arī izsniegšanas izmaksas, jāuzsver, ka šo valsts tiesību normu, kuras attiecas tikai uz tiesāšanās izdevumiem, iespējamā nesaderība ar Savienības tiesībām pati par sevi nevar padarīt par nepiemērojamām tiesību normas, kas reglamentē tiesas dokumentu izsniegšanu.
- 68 Tāpat, runājot par termiņu prasības celšanai pagarināšanu – taisnība, ka Hartas 47. panta otrajā daļā ir nostiprinātas ikvienas personas tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu. Tomēr, pat ja tiktu uzskatīts, ka, neraugoties uz Regulu Nr. 1393/2007, pienākums izsniegt tiesas dokumentus citā dalībvalstī var radīt būtisku procesuālo termiņu pagarinājumu, šāds pagarinājums pats par sevi nenozīmētu šīs tiesību normas neievērošanu, jo sprieduma taisīšanas termiņa saprātīgums jāizvērtē, ņemot vērā katras lietas konkrētos apstākļus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 16. jūlijs, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland*/Komisija, C-385/07 P, EU:C:2009:456, 181. punkts) un līdz ar to attiecīgā gadījumā – strīda pārrobežu raksturu.
- 69 Treškārt, Tiesa ir interpretējusi LESD 101. panta 1. punktu tādējādi, ka tad, ja mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums veido ekonomisku vienību, no šī uzņēmuma pretkonkurences darbības cietusī persona var celt prasību par zaudējumu atlīdzību vai nu pret mātesuzņēmumu, kuru

Komisija saistībā ar šo darbību ir sodījusi ar lēmumu, vai pret tā meitasuzņēmumu, pat ja šis lēmums uz šo pēdējo minēto neattiecas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, *Sumal*, C-882/19, EU:C:2021:800, 51. punkts). Līdz ar to principā būtu pieļaujams, ka tāds apgalvotais cietušais no šādas darbības, kas vēlas atsaukties uz tiesībām, kuras tam izriet no minētā 101. panta 1. punkta, ceļ savu prasību par zaudējumu atlīdzību pret meitasuzņēmumu, kura juridiskā adrese ir dalībvalstī, kuras tiesā ir celta prasība, kas tam ļautu izvairīties no iespējamām tiesas dokumentu tulkošanas vai izsniegšanas izmaksām citā dalībvalstī.

- 70 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Hartas 47. pants un LESD 101. pants, lasot tos kopsakarā ar Regulu Nr. 1393/2007, jāinterpretē tādējādi, ka mātesuzņēmumam, uz kuru attiecas prasība atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, nav pienācīgi izsniegta pavēste ierasties tiesā, ja dokuments par lietas ierosināšanu ir izsniegts tā meitasuzņēmuma, kura domicils ir dalībvalstī, kurā celta prasība, adresē, pat ja mātesuzņēmums ar šo meitasuzņēmumu veido ekonomisku vienību.

Par otro jautājumu

- 71 Ar otro jautājumu valsts tiesa būtībā vaicā, vai, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, Hartas 53. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj dalībvalstij pieprasīt, lai dokuments par lietas ierosināšanu tiktu izsniegts tās sabiedrības juridiskajā adresē, kurai šis dokuments ir adresēts, nevis šīs sabiedrības meitasuzņēmuma adresē.
- 72 Kā izriet no otrā jautājuma formulējuma, tas ir uzdots tikai gadījumā, ja Tiesa uz pirmo jautājumu atbildētu apstiprinoši.
- 73 Kā secināts šī sprieduma 70. punktā, uz pirmo jautājumu jāatbild noliedzoši.
- 74 Tamdēļ, ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 75 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants un LESD 101. pants, lasot tos kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1393/2007 (2007. gada 13. novembris) par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komerclietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (dokumentu izsniegšana), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000, jāinterpretē tādējādi, ka mātesuzņēmumam, uz kuru attiecas prasība atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, nav pienācīgi izsniegta pavēste ierasties tiesā, ja dokuments par lietas ierosināšanu ir izsniegts tā meitasuzņēmuma, kura domicils ir dalībvalstī, kurā celta prasība, adresē, pat ja mātesuzņēmums ar šo meitasuzņēmumu veido ekonomisku vienību.

[Paraksti]